

FOLK OG LAND

NR. 19 — 15. ÅRGANG

LØRDAG 17. SEPT. 1966

LØSSALG 1 KRONE

Sverre Aastorp.
Seldugsst. 5.
0 9 1 0 5

Slik lages redselshistoriene

«HJEMMETS» MASSEPRODUSENT AV ARTIKLER OM «TORTUR, KONSENTRASJONSLEIRE — OG DØD» AVSLØRER SEG SELV I BREV TIL DSHANIAN

Det har vært ganske påfallende for den som har undersøkt disse ting litt nærmere hvorledes greuelhistoriene har en tendens til å oppløse seg i intet når en får anledning til å gå dem etter i sømmene. Det har faktisk helt siden verdenskrigens dager og frem til denne dag pågått en storstilet masseproduksjon av redselshistorier om tyskerne og deres ondskap. Den franske motstandsmann og konsentrasjonsleirfange Rassinier har avslørt en rekke av disse fantasihistorier om gassing av jøder i konsentrasjonsleirene på denne side av jernteppet og selvom uansvarlige og løgnaktige norske skribenter fortsatt forteller om slik gassing, så er det utenfor Norge offisielt godtatt og medgitt at drap ved hjelp av gass ikke fant sted i disse leire. Tilbake står da de på hin side, som en av naturlige grunner ikke kan få undersøkt nærmere. At det fra øst strømmer en flod av redselsberetninger fra de sistnevnte leire virker lite overbevisende for den som kjenner noe til den grove forfalskningsvirksomhet som i politisk hensikt foregår i øst.

Vi har hittil stort sett trodd at når norske aviser og ukeblad serverte disse redselshistorier om tyskerne, så var det importert stoff det dreiet seg om. Imidler-

Dshanian fotografert foran Nansenstatuen. Som våre lesere kanskje vil erindre brakte vi for et par år siden en artikkel av Dshanian om hvorledes han som gutt var med på å hylde Nansen og Quisling etter hjelpeinnsatsen i Armenia.

tid har vi nu fått bevis for at det nok også foregår egen produksjon der det kniper med importen.

Armeneren Jerwand Dshanian, som skriver beretningen i vårt blad om en sovjetsoldats opplevelser på østfronten, kan berette en historie i så måte.

Innledningsvis tør vi kan-

skje til sammenligning nevne at da vi i sin tid avtalte med Dshanian at han skulle skrive en beretning for vårt blad om sine opplevelser, var det i første rekke den behandling han fikk i tysk krigsfangenskap som interesserte oss. Han tilhørte jo «østfolkene» som ifølge beretningen ble så bestialsk behandlet og vi gjorde Dshanian uttrykkelig oppmerksom på at det var sannheten om krigsfangenskapet vi ville ha. Den skulle han få fortelle og vi skulle ingen korrigeringer foreta.

Før vi traff denne avtale hadde Dshanian skrevet en bok, som kom ut på Dreyers forlag, om sitt liv i Sovjet-samveldet som danser og artist. Han hadde også skrevet noen artikler for aviser og ukeblad og han hadde andre artikler ferdig og frembød dem til ukebladene. Blant annet henvendte han seg til ukebladet HJEMMET med en lengere artikkel om et besøk ved Noahs grav. Redaktøren var ikke interessert i denne artikkel, men han ville gjerne sende en av sine journalister til Dshanian for å intervju ham og bringe billedstoff bl. a. fra hans danseundervisning.

Journalist Knut Sääv møtte også op og snakket med Dshanian. Han var spesielt interessert i hans opplevelser som tysk krigsfange da det i samtalens løp kom frem at han hadde vært det. Dshanian overlot ham da en kortere artikkel han dengang hadde skrevet om sitt krigsfangenskap.

Dette hendte for tre år siden. Tiden gikk og det kom ingen artikkel i HJEMMET. Dshanian hadde til å begynne med etterlyst artikkelen, som han gikk ut fra han ville få se korrektur av før den ble trykket, men tilslutt gav han opp. Inntil han for noen måneder siden henvendte seg til bladet igjen for å få tilbake noen fotografier som han hadde levert journalisten. Han fikk da den beskjed at nu — nærmere bestemt i nummeret for 9. mars i år — var artikkelen blitt offentliggjort.

Da Dshanian fikk lese hva Sääv hadde lagt ham i munnen ble han både forbauset og irritert. I den artikkel

(Forts. side 6)

Amerikanske ledere for „Nürnbergdomstol”

URETTEN HEVNER SEG ALLTID OG DET NYTTER LITE AT USA'S GENERALANKLAGER I NÜRNBERG, HØYESTERETTSDOMMER TOM CLARK NU ANGRER SINE SYNDER DENGANG

Vi nevnte i en lederartikkel hvorledes gjengjeldelsen for Nürnberg«rettergangen» nu holder på å innhente USA selv. I den sammenheng gjengir vi en artikkel i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG av den kjente nasjonale publisist Heinrich Härtle:

Hovedanklagede nr. 1 president Johnson inntar Görings plass i tiltaleboksen.

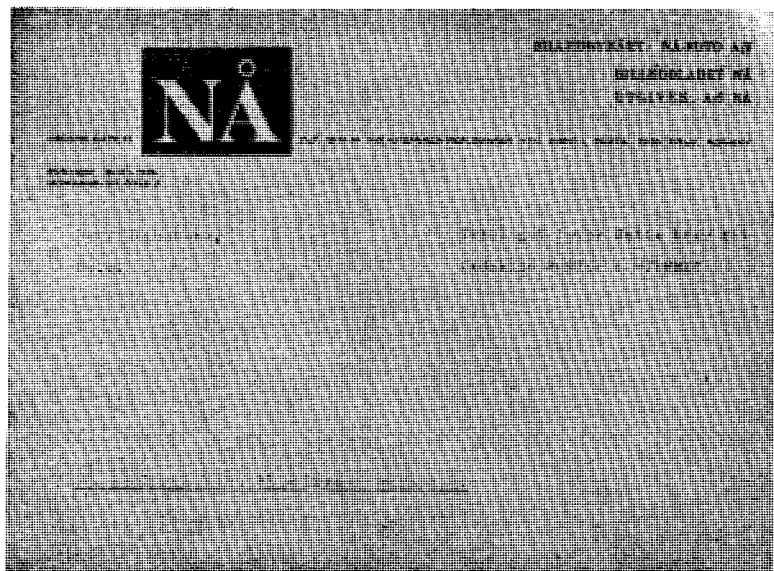
Det er allerede en god stund siden man kunne fremstille avslutningen av de kaotiske tilstander i det sammenstyrtende Tsjekkoslovakia ved opprettholdelsen av et protektorat som stillet det böhmisk-mähriske rum under det tyske rikes beskyttelse som aggresjon, ja, som en krigsforbrytelse. I mellomtiden har man spesielt i amerikansk politikk sett langt mer overbevisende eksempler på sikring av na-

sjonale interesser langt utenfor de egne grenser. Tyskland nøytraliserte militært det tsjekkiske område som dengang raget inn i riksområdet og som den røde hær så på som sitt oppmarsjrområde og dets franske beskyttere som sitt «hangarskip». Var det mindre berettiget enn for eksempel USA's militære innsats i Korea og nu i Syd-Vietnam?

I prinsippet er det vel ingen forskjell en kan peke på, det måtte da være: Tsjekkoslovakia grenset til det tyske livsrum og var forbundet med de makter som forsøkte å angripe Tyskland, mens Korea og Sør-Vietnam ikke har felles grenser med USA, men ligger mange tusen kilometer borte. Hin kommunistiske makt derimot som den daværende riksregjering forsøkte å beskytte seg mot, var prinsipielt den samme som USA kjemper mot i Korea og Vietnam.

Nok en forskjell ligger det riktignok i at det lykkedes å sjalte ut Kremles tsjekkiske bastion uten at det falt et skudd, mens krigene i Korea

(Forts. side 2)

Gjengivelsen av brevet fra NA ble ikke særlig bra, men en ser da iallfall brevhodet og vel også anmodningen om å levere «dementiet» til HJEMMETS redaktør.

Amerikanske ledere - -

(Forts. fra side 1.)

og Sør-Vietnam både i åpen kamp som i bandekrigen endog overgår alle grusomhetene i annen verdenskrig, inntil innsats av gass, fosfor, napalm, forgiftning av grøden og tilintetgjørelse av sivilbefolkningen.

Det er imidlertid betegnende for den åndelige forfatning hos den såkalte «fri verden» at man bare protesterer mot den amerikanske side når det gjelder terror og krigsforbrytelser. Det følger det kjente mønster at kommunistiske kriger på forhånd er like rettfærdige som den kommunistiske terror, mens antikommunismen og dens forsvarshandlinger under enhver omstendighet er kriminelle. «Tilintetgjør fascistene hvor dere treffer dem!» dukker nu påny opp med nye variasjoner. Etter gammel metode gjelder antikommunismen som «nazisme» og antibolsjevismen som «fascisme».

Amerikansk «nazisme».

Som representant for denne tendens skal bare siteres Fidel Castro. At det ennå ikke har lyktes ham, på samme vis som i sin tid Benesh i Tsjekkoslovakia, å stille sitt land til forføyning for Sovjet som brohode, kan han naturligvis ikke glemme og derfor stiller han seg i spissen for den som antifascisme forklædte kommunistiske agitasjon. Nylig erklærte han: «USA's politikk kommer nazismen nærmere enn noe annet jeg kjenner. I det siste år har de gjennomført en invasjon i San Domingo på samme vis som Hitler besatte Tsjekkoslovakia.» Forbausende nok finner Castros paroler også gjenklang i den nordamerikanske presse. Noe utvannet heter det for eksempel i Chicago Daily News: «USA følger for tiden den verste politikk i verden, den verste. Hver dag øker det sin bevæpning og amerikanerne aksepterer det slik som tyskerne gjorde.» Det er ikke rart at ekkoet klinger på lignende vis på den andre siden av jordkloden. Da den amerikanske landbruksminister nylig landet i Lahore, ble han mottatt av pakistanske demonstranter med skriket: «Amerikanske hitlerister, forlat Vietnam!»

Med hensikt har den røde kinesiske utenriksminister marskalk Tschien Yi offentlig anklaget «de amerikanske banditter» for å være «fascistiske» og «hitleristiske». Antikommunisme er stadig vekk «fascisme», men antifascisme er selvfølgelig ikke kommunisme. Her slutter den vestlige verden så meget lettere opp som de i

Dean Rusk som nu møter samme anklage som Ribbentrop.

årtier har betjent seg av lignende paroler.

Ut fra samme grunnstilling kommer nu kravet om at man skal dømme de fangne amerikanske soldater og offiserer etter Nürnberglovene, der som kjent opprinnelig hadde sitt utspring i sovjetiske rettsprinsipper. Og ikke tilfeldig har også Fidel Castro som den første krevet anvendelse av rettsprinsippene fra Nürnberg mot amerikanske fanger på Kuba. Nu blir de samme fordringer reist av de kommunistiske sartrapper i Hanoi.

Riktighok har amerikanerne gjort det lettest mulig for sine fiender. I motsetning til de tyske offiserer som ble dømt og henrettet i Nürnberg, skjønt de hadde adlydt folkerettslig og krigslovmessig legale befalinger, så står

(Forts. side 7)

Erhard

Ved bundeskansler Erhards avskjed med Norge nylig hørte vi i radioen hans tale som sluttet med at nordmennene nok ville forstå ham og at: «Sie haben Quisling, wir haben Ulbricht!»

Dette misbruk av Quislings navn var ingen nødvendig konklusjon av det forut sagte, men snarere en logring med halen overfor det offisielle Norge, hvis holdning han selvsagt kjenner nøye til. Den overdrevne servilitet overfor seierherrene og deres medløpere, som det offisielle Vest-Tyskland vedvarende har lagt for dagen, har man overalt lagt merke til, dels med undring og del med skadefryd, men ikke med respekt.

Nå mangler det bare at Ulbricht kommer på statsbesøk, så han får anledning til å si: jaja, Sie haben Quisling, wir haben Erhard!

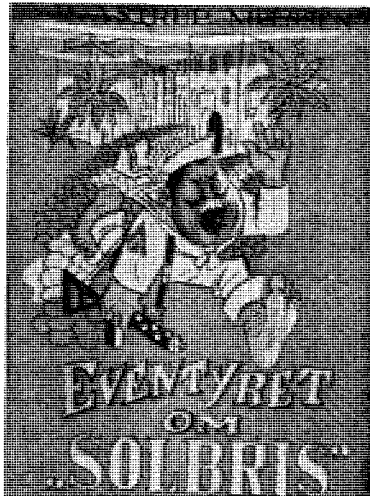
S. E. S.

Vi Dreyfusianere

Deres artikkel den 20/8 d. å. med utdrag fra Lange-lands bok «Dømmer ikke...» og Dreyfus bok «5 år av mitt liv» var meget interessant. Den burde virke oppflamende på oss alle til et mer samlet opprør mot uretten.

Vi er jo så mange i motsetning til den den gang alene stående franskmann. Om vi alle rettet vår bøyde nakke og bidro økonomisk enten som abonnenter til Deres utmerkede blad eller til Forbundet for Sosial Oppreisning, eller til begge, vil vi bli en økonomisk makt i kampen for oppreisning. Der ved ville vi oppnå hurtigere resultater enn nå. Det ser nemlig ut som at gyldne sannheter om Norges største statlige forbrytelse, det såkalte rettsoppgjør, ikke er lødig nok maktmiddel for å oppnå hurtigere resultater. Konkret maktmiddel som kroner og øre derimot, har større kraft som i alle livets forhold forøvrig. I motsetning til fullverdige sannheter som alltid blir den svakeste part i dekadente tidsepoker.

ABH

Et lite opplag av «Solbrisboken»,

som det lenge har vært umulig å få tak i, har det lyktes oss å komme over til meget rimelig pris. R. Astrup Nielsens «Eventyret om 'Solbris'», 288 sider, rikt illustrert, kan vi levere innbundet for kr. 10,— + kr. 1,30 i frakt, forskuddsbetalt, eller eventuelt med tillegg av gebyr ved oppkrav.

Bestill snarest da opplaget er lite.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE

Boks 3214 - Postgiro 1 64 50.

Refleksjoner

Det er så mange ting en kan reflektere over når en rusler i sitt daglige virke. For eks. den ting at professor Magne Skodvin rent glemte å nevne kapitulasjon 10. juni 1940 da han skrev krigens historie. Jeg kjenner ikke til hvor gammel professoren er, men det tyske søndagsblad omtaler ham for noen tid siden som den unge, blonde Skodvin, og er han ung idag måtte det jo være bare gutten — for ikke å si guttungen for 26 år siden, og da kan en da forstå at han ikke hadde noen forstand på betydningen av denne kapitulasjon. Når en sammenligner dette med regjeringen Nygårdsvold, som først bad general Ruge om å få istand en våpenstillstand, senere leste igjennom kapitulasjonsdokumentet, tre av dem satte sine navnetrekk på dokumentet for å vedkjenne at de hadde lest det, og senere glemte det helt, (og disse tre var da voksne, modne menn dengang!) så må en jo tilgi professoren at han ikke husket det nå 26 år senere.

Heller ikke har han vel nevnt at offiserene ga sitt æresord og underskrift på at de ikke skulle delta i krigen mot Tyskland — eller dets allierte — så lenge denne krigen varte. En del drog likevel over til England, både med og uten ordre fra regjeringen, og etter som de kom, og deltok i de engelske styrker, meddelte regjeringen dem avlat fordi de brøt sitt æresord. Det var nok bare barnematen den avlatshandel som foregikk på Luthers tid mot den grosserervirksomhet i bransjen som regjeringen Nygaardsvold opprettet. Noen slags underavdelinger ble også opprettet her i landet. Disse meddelte avlat for ca. 200 mord og andre ugjerninger. Ja selv lagmannsretten her i Østfold meddelte avlat til to drapsmenn.

Etter at den engelske journalisten skrev sin bok om Quisling er det blitt sånn røre i rosenes leir. Der skrives bøker og artikler, og der skrytes i radio om hvor kjekke og modige de «gode nordmenn» var under okkupasjonen. De glemmer helt å nevne at hvis de hadde holdt seg til folkeretten og fulgt Haaagerkonvensjonens bestemmelser, som Norge ifølge stortingsvedtak var forpliktet til, så hadde ikke en eneste nordmann behøvd å blitt arrestert.

Forleden kåserte en forskerstipendiat i radio, og slikt pølsevev skulle en aldri ha hørt. Han trenger sikkert å forske i lang tid. Det er riktig dette, herr kringkas-

tingssjef, jo mer sprøyt og pølsevev jo bedre, for da hender det at ungdommen begynner å tenke selv, og det er neppe til skade for sannheten.

Professor Skodvin uttalte til det tyske søndagsblad etter å ha kritisert Hewins bok følgende: «Hvis man hadde kunnet kjøpe meg til det, så ville jeg ha kunnet skrive en langt bedre rettfærdiggjørelse». Denne uttalelse bringer hans sannhetsøken og hans forglemmelse i et underlig lys.

Da herr professoren antagelig skal fortsette å skrive krigens — og muligens også — «fredens» historie, kan det være nyttig å orientere ham om at domstolene — også høyesterett — i 1945 og utover, dømte sine landsmenn til døden etter en trykkfeil i en lokalavis, og at regjeringen Gerhardsen av slo benådningssøknader ifølge samme trykkfeil. Og da et lyst hode fra Kråkerøy endelig dokumenterte trykkfeilen, ble dette dysset ned og tiet ihjel etter dagens skikk, og man oppkonstruerte en slags ny form for krigføring uten offiserer og uten soldater.

Johan Baastad.

Vask, maling,
tapetsering,
mønstermaling

RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

DAGLIG FRISKE BLOMSTER

Blomsterforretning

SYNNØVELIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna helse-, tidtrøyt- og diskusjonsblad. Siste store opplysnings-emne: Quisling og rettsoppgjøret. Fylgjetong: Den spanande livssoga til Jack London, ill. og utarbeidd etter beste kjelder. Arspris kr. 20,—. Postgiro for bladp. 80 821. Utgjevar: Erling Seim, Kinn.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Enig med Terje Wold!

Det er faktisk så en må gni seg i øynene når en leser i dagspressen om høyesterettsjustitiarius Terje Wolds store aksjon i forbindelse med «de utilfredsstillende forhold ved dommerutnevningene i Norge», som DAGBLADET formulerer hans synspunkter i en leder. «Terje Wold — og mange med ham — finner det uheldig at utnevningssmyndigheten utelukkende tillegges landets regjering» og vil at domstolorganisasjonen skal få medbestemmelsesrett slik som i de andre nordiske land.

Det er naturligvis ikke disse tanker i og for seg som får oss til å gni oss i øynene, for vi hører som våre lesere vil vite til de «mange med ham» som reagerer på de skandaløse rettsforhold i dette land.

Heller ikke gnir vi oss i øynene over manglende sakkunnskap når det gjelder disse problemer hos den Terje Wold som vi i en leder nylig karakteriserte som englen med det flammende sverd som våket over at høyesterett ikke fikk gjøre uretten i forbindelse med det politiske etterkrigsoppgjør god igjen ved en saksgjenopptagelse, som en med loven i hånden med full grunn kan kreve.

Når vi gnir oss i øynene så er det fordi det vel knapt finnes noen dommerutnevning i dette land som har vært mer politisk betonet enn Terje Wolds egen. Det finnes da vel heller ikke noe menneske i dette land som mener at Terje Wold hadde hatt skyggen av en sjanse til å havne som høyesterettsdommer uten på ren politisk basis.

Han er altså selv det aller beste eksempel på at det i Norge etter 1945 er «mer nødvendig enn noen gang før (i historien) å sikre frie og upartiske domstoler hvis avgjørelser mottas med tillit. For å oppnå dette er det av betydning å skaffe vel kvalifiserte dommere hvis utnevning skjer på den mest betryggende måte.»

Det er da også ganske karakteristisk at blant de krefter som i sin tid stod bak utnevningen av Terje Wold, vi tenker da bl. a. på O. C. Gundersen, er oppfatningen en helt annen enn den Wold nu har fått — formodentlig etter å ha sett resultatet av sin egen utnevning. For Gundersen uttalte på dommermøtet i Stavanger at «dommerne i sin gjerning ikke bare anvender de lover Stortinget gir (og eksilregjeringen i London urettmessig og grunnlovsstridig gav), dommerne er også med på å skape rettsregler, noe som egentlig er en politisk funksjon.» Og følgelig er da slike utnevninger som den av Terje Wold i sin tid berettiget fordi det tjener politiske formål.

Vi er i denne sak så absolutt enig med Terje Wold. Det er oss en spesiell glede å kunne konstatere det, siden det er første og formodentlig siste gang noe slikt hender.

Vi mener kort sagt at det må ryddes opp i de norske domstoler slik at retten igjen kan bli satt i høysetet og de politiske hensyn kan bli henvist dit hvor de hører hjemme — og det er ikke i rettssalene.

Som en innledning til en slik opprydning synes vi høyesterettsjustitiarius Terje Wold, som vil gå i spissen med opprydningen, bør ta det avgjørende skritt selv å trekke seg tilbake.

Uanstendig gjest

Det offisielle Tysklands frekkhet og uanstendighet går nu over alle grenser. Her kommer denne Erhard fra dagens amputerte Tyskland og ifølge VERDENS GANG «sammenlignet (han) Ulbricht med vår Quisling»!

Det har tydeligvis ikke gått opp for denne representant for den del av det gamle stolte Tyskland, som er så omskolert at forbundskansleren til og med har kopiert sigarene fra den gode og tiljublede Tysklandsvenn Churchill, at Tyskland slett ikke behøver å søke utenfor Vesttysklands grenser etter forrædere brukbare i hans smakfulle sammenligninger. Hva med den tyske overkommando fra verdenskrigen? Hva med hele etterretningsvesenet under Canaris? Hva med Paulus og de andre generalene som løp over til fienden?

Og når han gråter over muren og det delte Tyskland, så burde han kanskje ofre en tanke på at det var Quisling og hans 7 000 frontkjemper som gjorde en innsats for å redde Tyskland og Europa fra bolsjevikinvasjonen, mens Erhards tyske offiserer og partipolitikere falt sine kjempende landsmenn i ryggen, og Erhard selv som et apropos avfant seg med de daværende maktgjørere og i tidsskriftartikler hyldet Det tredje Rikes syn når det gjaldt hans eget felt. Det han nu fordømmer så iherdig og nydemokratisk sammen med mange, mange andre medløpere fra Hitler-tiden.

For fremtiden synes vi derfor herr Erhard bør beholde sigaren i munnen hele tiden — iallfall når og hvis han skulle få den dårlige idé å besøke Norge påny.

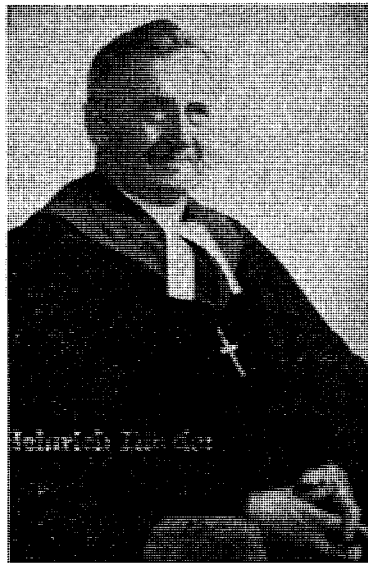
Hjelpemidler

Ikke bare hvor der virkelig måtte foreligge en overordentlig fortjenstfull handling, men også hvor det gjelder å tildekke en for det norske folk fordervelig virksomhet, eller å beskytte gjerningsmannen, eller å belønne en forbundsfelle, synes Borgerdådsmedaljen i gull å være god å ta til.

Christian Bekker.

Tysk-amerikansk prest tar bladet fra munnen

OG FORTELLER DAGENS TYSKERE I SIN ALMINNELIGHET OG CHRIST UND WELT I SÆRDELESHET HVOR YNKELIGE DE ER

En av vårt blads gode venner gjennom mange år er den amerikanske prest John F. C. Green, som vi nevner idag av to grunner. Først fordi han nylig gikk av som prest ved Evangelical Congregational Church i McKeesport i Pennsylvania etter nesten 40 års virke.

Johan Frederick Carl Green er født i Eckernförde i Schleswig-Holstein i 1892, men emigrerte til Montana allerede i 1907. Etter noen års farmarbeide skaffet han seg den utdannelse som førte til at han tok afgangseksamen ved Chicago Theological Seminary i 1919. Doktorgraden tok han i 1947.

Green har vært levende opptatt av livet omkring seg, også på den politiske front, og spesielt har kampen mot kommunismen — hvis mange hemmelige organisasjoner og kontakter har smittet alle grener av amerikansk liv — funnet en tapper og energisk stridsmann i pastor Green. Han har heller ikke glemt sitt tyske fedreland i emigrasjonen. Han har avlagt hyppige besøk hos sine tyske slektninger og venner og også Norge har han besøkt ved flere anledninger. Og her kommer vi inn på den annen grunn til at vi nevner pastor Green idag.

Green er dypt rystet over den unnfallenhetens ånd som hersker i det omskolerte Vesttyskland og som den temperamentsfulle og uredde mann han er, stikker han ikke sin mening under en stol. Etter et besøk i Tyskland på forsommeren i år ble han meget oppbrakt over en bokanmeldelse i det tyske blad CHRIST UND WELT og sendte redaktøren etterfølgende brev, datert 28. juni 1966:

«Jeg har vært etpar måneder i det omskolerte Tyskland og har derfor forsinket lest «den omskolerte» CHRIST UND WELT for 22. april med anmeldelser av «Nye bøker» av Kennedy.

Det er en skam — og har alltid vært det at C. u. W. beretter så «venstreradikalt» om USA.

Denne gang er det også historieforfalskning. Naturligvis anti-Tyskland (Hitler blir tillagt all skyld). C. u. W. er da også et lisensprosjekt, som har måttet kysse hendene til de venstreradikale i USA, til anti-tyskerne, anti-sannheten og anti-rettferdigheten!

Underslått i Deres artikkel om Schlesingers «A Thousand Days» er hans klare fremstilling av at Berlineremuren var et produkt av USA-Kennedy, og at fyren stilte seg under muren med det tyske satellitfolk som talekor for å tiljuble ham — fienden!

«How low can people get?» sier man her. Jeg kjenner iallfall intet annet historisk eksempel som svarer til tyskerens fornædrelse — etter 1945! — enn de slagne inkafolk, der i likhet med tyskerne slikket sine herrers støvler.

Det er dog nu 21 år forsent til å tro på eneskylden. Hvorfor tror man ikke Vestens kirkegårdsgraver, Churchill, som før krigen ganske åpent sa: «Det dreier seg ikke om Hitler. Hitler vil ha fred, men vi vil ikke tillate ham å få fred. For oss dreier det seg som alltid om Tyskland. Vi vil slå det istykker.» Og en slik slyngel fikk Karlsprisen av de «omskolerte» tyskere.

Finnes det overhodet fremdeles i Tyskland et ærens prinsipp eller skamfølelse!

John F. C. Green.»

*

Og det er vi enige med pastor Green i. Vi synes også det kan være et passende apropos til statsminister Erhards Norgesbesøk!

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskkelig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

Tannlege

MARTIN KJELDÅS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Krigføringsproblemet 1940–1945

En redegjørelse bygget på kjensgjerninger og solide kilder av avdøde major og byråsjef i Forsvarsdepartementet Finn Kjelstrup

3.

Oversikt over de viktigste kjente data vedrørende Norges krigspolitiske stilling i okkupasjonstiden.

En rekke kjensgjerninger som bidrar til å klarlegge Norges krigspolitiske stilling i okkupasjonstiden er etter hvert blitt fastslått. De viktigste er følgende:

1. Tidspunktet for overgang til krigstilstand de facto.

Den 9. april 1940 ble det beordret «stille mobilisering» av en del av hæren. Første mobiliseringsdag var den 11. april. Mobiliseringen kunne ikke påregnes avsluttet før den 14. april. Det utgikk ingen ordre om mobilisering av Kystartilleriet. Det var for sent for denne våpenart. Kun ca. 1/3 av mob.styrken var inne til tjeneste i festningene. Kampen ble de første dager ført i henhold til den gjeldende instruks for nøytralitetsvernet — ikke etter direktiver fra regjeringen.

Det er senere blitt kjent at den norske regjering først den 11. april om morgenen bestemte seg til å beordre militær motstand. De herav følgende kamphandlinger — såvel som det pliktmessige nøytralitetsforsvar den 9. og 10. april — var dog ikke å anse som krigshandlinger i folkerettslig forstand*) (Haagerkonv. V, art. 10). Overgang til krig forutsetter alminnelig mobilisering og at den diplomatiske forbindelse straks («at once») avbrytes, jfr. Oppenheim «International law» II, s. 301, § 98.

*) I Oppenheims «International Law» II, § 292 A, er om «General Treaty for the Renunciation of War», som er godtatt av alle nasjoner, anført bl.a. følgende om en ifølge traktaten vedtatt modifikasjon av nøytralitetsbegrepet: «Discrimination against the aggressor State and assistance to its adversary were in accordance with the purpose of the treaty, whose indirect effect was to sap the foundations of the law of absolute neutrality.»

Fra begge sider søkte man å holde muligheten åpen for en minnelig ordning. Forhandlingene pågikk i flere dager. Den norske sendemann i Berlin anmodet den 18. april etter oppdrag fra konge og regjering om tillatelse til å bli og fortsette sitt arbeid

(h.r.adv. Bergh i Q.-saken, s. 302), men ble den følgende dag av det tyske utenriksministerium anmodet om å forlate Berlin, på grunn av den engelske intervensjon i Norge.

Fra denne avbrytelse av den diplomatiske forbindelse pr. 19/4 1940 var det berettiget å betrakte forholdet til Tyskland som krigstilstand de facto*). Formelt inntrådte den imidlertid først ved «Der Führers Erlass» av 24. april 1940**).

*) Av general Jodls dagbok: «Politisk aksjon strandet... Etter der Führers mening må det nå brukes makt.»

Jfr. «Den norske tragedie» s. 109: «Hele denne periode mellom den 11. og 19. april må karakteriseres som en overgangsperiode fra fred til krig.»

**) I dette «Erlass» om ansettelse av en rikskommissær for Norge er anført at regjeringen Nygaardsvolds forhold har ført til krigstilstand. Denne anførsel ble imidlertid etter anvisning av Rikskanselliet utelatt ved kunnngjøringen i Norge for å unngå misforståelse. Ifølge tysk folkerettssekspert (Ministerialrat Schiedermaier, se side 37) med inngående kjennskap til saksforholdet siktet anførselen kun til de stedfindende kamphandlinger, altså krigstilstanden *de facto*, idet krigstilstand *de jure* ikke ble notifisert fra noen av sidene. Etter 10/6 1940 var det således fredstilstand i forholdet til Tyskland.

II. Krigføringens opphør ifølge folkerettslig forpliktende kapitulasjonsavtale.

Forsvaret opphørte ved den totale og betingelsesløse*) kapitulasjon 10/6 1940, da overkommandoen etter regjeringens ordre (jfr. U. K. s. 116 og general Ruges tele-

gram**) av 8/6 1940 til «norska sändebudet» i Stockholm) innstillet kampen med påfølgende demobilisering og aksept av kapitulasjonsbetingelser (jfr. utdrag i bilag 3) som utelukket fortsatt statlig krigføring.

*) General Ruge erklærte som vitne i Skancke-saken: «Vi måtte kapitulere uten betingelser.» (Arb.bladet 28/11 1947.) Av kap.avtalens § 1 vil ses at også den angivelige hensikt om fortsatt krigføring måtte skrinlegges. **) «Kongen og regjeringen har... befalt meg å innstille fiendtlighetene.» «Kapitulasjonen var således like meget en *statsakt* som en militær kapitulasjon» (dir. L. Vogt i Tønsberg Blad 25/6 1948.)

Kapitulasjonsavtalen var alminnelig (Haagerkonv. art. 37) og landsomfattende*). Dette fremgår bl. a. av at den — i motsetning til de lokale kapitulasjoner — ble avsluttet mellom den norske og den tyske **overkommando**, og av at forbindelsen ble etablert ad **diplomatiske** vei. I intimasjonen er 6. divisjonskamp nevnt med honnør, men hovedavtalens § 1 er ikke begrenset til å gjelde denne divisjon. Dens bestemmelse om at «**samtlige**» norske stridskrefter skulle nedlegge våpnene og **ikke gjenoppta kampen for krigens varighet** omfattet **alle styrker i hær, marine og flyvåpen under forsvarssjefens kommando**.

*) Jfr. skriv fra professor Hubatsch, gjengitt tilslutt i dagens utdrag.

Dette er presisert også i en tilleggsavtale av 19/6 1940 om avleveringen av våpen m. v. i henhold til «avtalen om **den norske forsvarsmakts** nedleggelse av våpnene». Avtalen ble i samsvar hermed fra tysk side forlangt gjort gjeldende også for batteriet Graff (1. divisjon) som tidligere hadde oppnådd ærefulle særvilkår uten avlevering av våpen og utstyr.

Bilag 1.

UTDRAG av skriv av 14. mai 1954 fra professor dr. W. Hubatsch, Göttingen.

«Saken må sees fra et historisk og folkerettslig synspunkt.

(Forts. side 7)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian.

Arbeidsfordeling mellom folkeraser.

Da tyskerne endelig ble oppmerksomme på at mange av russerne på arbeidsplassen drev på med sine kranglerier og ikke lot andre nasjonaliteter være i fred, fant tyskerne det best å skille russerne fra oss andre, idet de fikk delt opp krigsfangene i arbeidsgrupper etter nasjonalitet. Det var den eneste løsning som gjorde slutt på det stadige bråk. Tyskerne interesserte seg ikke for de ustanselige klager, men ville ha orden i sakene slik at arbeidet kunne fortsette for full kraft uten noen forstyrrelser. Dette ga forklaringen på at Max en dag kom inn i leiren helt rasende og brukte en forferdelig munn på fangene, idet han hadde i sitt følge flere tyskere og tolken Kirill. Påny ble et bord plassert midt på leirplassen. Alle vi trehundre fanger måtte stille oss opp i rad og rekke på den ene halvdel av gårdsplassen. Derefter måtte en etter en komme hen til bordet for der å opgi sitt navn og sin nasjonalitet, sitt yrke og utdannelse forøvrig. Tyskerne noterte alt ned på sine lister, hvorefter enhver måtte forsvinne til den motsatte halvdel av plassen. Så ble alle fangene samlet sammen påny, men hver nasjonalitet for seg. Endel kurdere, syrere og grekere som hadde bopel i Armenia ble slått sammen med oss armenere.

Den russiske arbeidsgruppe ble stilt i forreste rekke og talte vel hundre. Den ukrainske gruppe, noe færre enn hundre personer, kom i annen rekke, resten bestående av armenere og forskjellige kaukasiere, som talte omkring vel hundre kom så i en gruppe for seg. Tyskerne valgte så ut en enkelt person innen hver gruppe som skulle lede gruppen under arbeidet.

Efter endt optelling fant

tyskerne ut at armenerne, innen sin gruppe hadde det største antall fagutlærte, og de dannet den tallrikste nasjon blant kaukasiene.

Tyskerne viste seg å ha god kjennskap også til det armenske folks historie.

«Dere armenere er ariere og tilhører den indoeuropeiske sprogfamilie,» forklarte de oss idet de betraktet oss med en viss anerkjennelse. De kjente til at armenerne er et gammelt kulturfolk og at Ararats berg ligger i Armenia, hvor Noah strandet med sin ark under syndfloden ifølge den bibelske beretning, og at armenerne regner seg for Noahs direkte etterkommere.

Tyskerne kjente derimot ikke til at armenerne hadde store byer og hovedsteder før vår tidsregning. Allerede før den hellenistiske tids-epoke eksisterte der kjente byer som Van, Tigranakert, Armavir, Artasjat, Dvin, Vagarsjapat, for å nevne en del slike bysamfunn. Der fantes vel 45 større og mindre middelalderbyer på det armenske høyland. De største byene som Dvin og Ani hadde fra 70 000 til 100 000 innbyggere.

Blant arkeologer regnes den armenske høysletten som en av menneskehetens vugger. I det tredje årtusen før Kristus blomstret bronsealderkulturen i Armenia etterfulgt i det annet årtusen av jernalderen. Alle grener av alminnelig håndverkskunst er høyt utviklet den dag i dag i Armenia.

Tyskerne var selv meget tilfredse med sin nye inndeling og leirsjefen Max utvalgte straks tolv armenere som i egenskap av smeder, snekkere, skomakere ble ansatt utenfor gården for å tjenestegjøre på forskjellig vis innen gruppene av de øvrige kaukasiske nasjonaliteter som georgiere, aserbeisjanere, os-

(Forts. side 7)

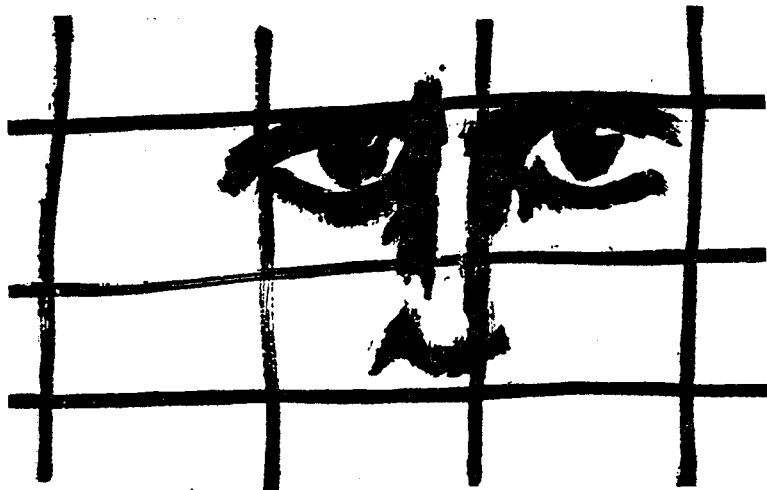

RELATOR:

Små kulturportretter post mortem

IV

Jim Johannessen

avsnitt i nedrakkelseskampanjen.

Vi er nådd frem til aftenens høydepunkt. En blek og tynn mann med fangenummeret 924 på brystet trer frem på podiet. Han ser mørk og alvorlig ut. Ingen skulle i ham gjenkjenne den evige spiloppmaker, skøyer-gutten Jim Johannessen. Men det var ham, som det heter i Rocambole.

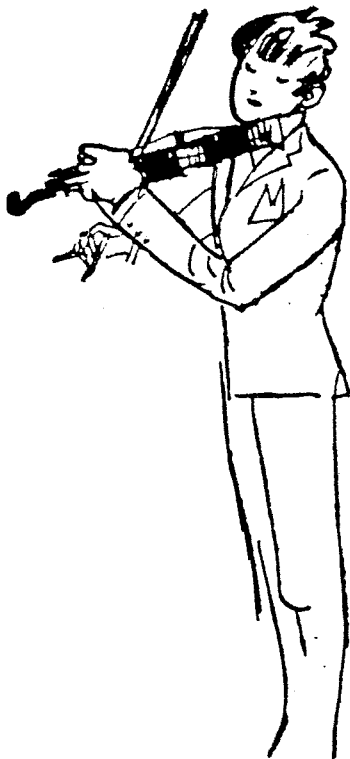
Jim ser seg om. Så legger han sin kjære fiolin til rette og hever buen. Det blir dødsstille.

Tonene fra Sarasates «Zigeunerweisen» klinger gjennom salen. Og nå ser vi ikke lenger den muntre tjuaugutten fra Bergen. Nei, her er en spenstig zigøynerpri-mas med luende øyne og kroppen spent som en stålfjær.

Det dystre fengselskapelet forsvinner. Vi er ute på pusstaen. Skjønne zigøynersker hvirvler forbi i overgiveren dans. Her er lidenskap og livsglede, sol og sommer og bølgende marker. Det er deilig å leve.

Vi lener oss tilbake på vårt harde sete og lukker øynene. Musikens tryllekraft har betatt oss. Den grå og triste fangehverdag eksisterer ikke lenger. Hvor det var godt for noen øyeblikker å kunne glemme. Glemme sult og mishandling, glemme at oppofrende arbeide for landet var blitt til «landssvik» i de røde propagandisters terminologi, glemme at sleipe undergrunnskrefter hadde vunnet sitt spill.

(Forts. side 6)

Den lyse og vennlige sommer vi har hatt skulle vi tro kunne mane til fred og fordragelighet. Men nei, våre røde og lyserøde fiender og andre som lar seg bruke av dem har gjort sitt beste for å kaste mørke skygger over den. Toppen på kransekaken var de skingrende hyl våre kulturbolsjeviker ga fra seg da de hørte at en tidligere NS-mann skulle være generalsekretær for et turnstevne på Gjøvik. «En hensynsløshet mot vår ungdom», het det i «kulturorganet» i Akersgaten. Å, denne sensible ungdommen, hvor den ville ha tatt ubotelig skade. Finnes det ingen grenser for hetstulliballen?

Dagbladshylene må ha skremt arrangørene, for såvidt vi forstod ble generalsekretæren degradert til «P.R.-mann» som den Ustvedtske lakei i kringkastingen ikke engang våget å nevne navnet på.

Det får nå være som det være vil, men iallfall gikk tankene til ham som hadde fått føle kulturbolsjevikenes giftige klo, og dermed til fangeårene. Som mange andre vokste han i motgangen, ble en lederskikkelse, utrettelig til å oppmuntre sine kamerater. Ikke fordi dette etterhånden ble særlig nødvendig. Vi ble omsider kvitt den brogete skare av tidligere Grinifanger som på en eller annen måte hadde forbrutt seg, store og helst små profitorer, og den ubestemmelige skare som var der på grunn av angivere som nå myldret frem fra sine rottehull så de for Konge og fedreland kunne angi en brysom konkurrent, en mislikt nabo og venner av alle slag. Nå var tilbake «den harde kjerne» som Dagbladet ville ha benevnt den. Det betyr i virkeligheten den gode kjerne, den sunne kjerne, de som

hadde tatt de største og tyngste tak for vårt land i de skjebnesvangre år og som på den indre front utrettelig og modig hadde kjempet for nasjonale interesser mot okkupantene. De fikk såmen ingen takk og pris, St. Olav og andre utmerkelser. I stedet sørget kommunistene og deres hjelpere for at de befant seg bak piggråden, utsultede, utplyndrede, «æreløse» og gudene vet hva. Men taprere, finere og mer sinnslikevektige menn har vi aldri sett. Og det til tross for at vi meget godt visste at så godt som hver eneste en av dem pintes halvt til døde ved tanken på sine kjære derute — frarøvet eksistensmidler og ofte også hus og hjem.

Lyslevende står «P.R.-mannen» foran oss. Smilende sier han: «Iaften lover jeg dere den store opplevelsen.»

I tankene begir vi oss så til «Kapellet» som hin aften var fullstappet av forventningsfulle politiske fanger. Vi lar blikket gli rundt på de våkne, intelligente ansiktene og kan ikke la være å smile ved tanken om at våre kommunistiske fiender og deres medløpere i sine fortvilede avledningsmanøvrer fra egen skyld hadde forsøkt det propagandatrick ustanselig å «slå fast» at de forfulgte besto av individer på et særlig lavt intelligensnivå. Med brask og bram satte de i gang en storstilet testing av fangenes manglende åndelige egenskaper. Disse I.Q.-prøver ble en ynkelig fiasko sett fra forfølgerens synspunkt idet det viste seg at intelligensnivået lå usedvanlig høyt. For den helt overveiende majoritet av de formentlige halvt imbecile var de latterlige prøvene en ren barnelek. Det ble da også fort stille om dette

Nye aspekter i rasestriden i USA

JUNGELPARTIET «SVART PANTER»
GÅR TIL AKSJON

Under «den sorte panter» skrekkinjagende symbol har revolusjonære kretser innen den amerikanske negerbefolkning dannet et nytt politisk parti, som viser frem jungelsymbolet på publikasjoner og under demonstrasjoner. «The Black Panther» er dannet av førende medlemmer i «Student Non-Violent Coordinating Committee» (Studentenes ikke-volds koordinasjonskomité) — SNCC. Bare negre kan bli medlemmer av det nye panterpartiet.

Dets ledere er: Stokeley Carmichael, født i Trinidad i Vestindia og Ruby Doris Robinson. Sistnevnte er av den mening at negrene i USA ikke vil nå noe mål hvis de ikke skaffer seg en politisk makt på det lokale plan i såvel jordbruksstrøkene i syd som i negerkvarterene i storbyene. Det nye parti er særlig aktivt i Alabama og Georgia. Carmichael erklærte at hvis partiets anstrengelser var forgjeves, så ville det siste forsøk på en fredelig løsning være mislykket.

I Haneyville, Lowndes County, Alabama, befinner partiets hovedkvarter seg, idet negrene her utgjør 80 prosent av befolkningen. Målet er å besette alle offentlige verv med negre. SVART PANTER tar avstand fra de tradisjonelle partier — demokrater og republikanere — idet de ikke lenger ønsker å dele den politiske makt med de hvite. I de fleste områder i sydstatene danner negrene majoriteten. De truer med å overta den politiske makt i disse områder og å fordrive de hvite.

Ved valgene 8. november 1966 vil PANTERNE som en begynnelse overta området Lowndes. De avviser ethvert kompromiss med de hvite.

Den pågående krig i Vietnam blir av PANTER-partiet betegnet som en rasekrig. I en pressemelding erklærer partiet: «Vi er mot Vietnam-krigen og vi kan ikke med god samvittighet diskutere menneskerettighetene med Det Hvite Hus, mens de farvedes menneskerettigheter uavlatelig blir krenket i Vietnam. De SVARTE PANTERE blir understøttet i sine bestrebelsers av handelskamrene og også av noen store aviser.

Motstandere av PANTERNE sier: talsmennene for raseblandingen i syd, i nord og i Kalifornia har sådd vind og vil nu høste hvirvelstormen fra SVART PANTER-partiet.

Partiet og SNCC brer seg over hele USA. Politiske iakttagere er av den oppfatning at revolusjonen og borgerkrigen nærmer seg i USA, spesielt når en også tar hensyn til negernes hemmelige organisasjoner som allerede forfører over skjulte våpenlagre. Mange iakttagere mener at USA står overfor en åpen borgerkrig som vil kunne bli langt mer blodig enn den spanske borgerkrig i tredivetårene. Tegnene tyder også på en negrenes raserevolusjon.

De SVARTE PANTERE finner understøttelse også i revolusjonære kommunistiske kretser.

Ekstremistiske høyrekretser kaller det nye negerparti for amerikansk Mau-Mau.

(Forts. side 6)

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

setinere som drev på med veiarbeide mellom Kertsj og Feodosia. Fra denne dag var saken avgjort, krigsfangene marsjerte frem og tilbake til stenbruddet, i grupper etter nasjonalitet, slik de ble oppstillet på gårdsplassen da tyskerne skilte nasjonalitetene fra hverandre.

I stenbruddet ble likeledes arbeidet fordelt mellom de respektive nasjonaliteter og arbeidet foregikk uten bråk eller forstyrrelser av noen art. Tyskerne viste seg langt fra umulige å ha å gjøre med; de var alltid imøtekommende, bare de så at viljen til samarbeide fantes hos oss. Den fornuftige ordningen med arbeidsgrupper etter nasjonalitetene gjorde sitt til at alle parter ble fornøyde og styrket viljen til samarbeide fangene imellom, slik at tyskernes arbeidsoppgaver ble noenlunde tilfredsstillende utført.

Det bidro igjen til at tyskerne innførte en ennu greiere arbeidsmetode. De forminsket arbeidstiden fra 8 til seks timers arbeidsdag. De oppdelte ganske enkelt arbeidsgruppene i to, nye arbeidsledere ble uttatt av hver arbeidsgruppe. Den ene halvpart av hver gruppe arbeidet i et skift, som når disse vendte hjem fra arbeidet ble avløst av den annen halvdel, med 50 mann i hver halve gruppe. Når denne annen halvdel hadde utført sitt arbeide ble denne påny avløst av den uthvilte halv-

delsgruppe. Tyskerne selv gledet seg over det gode resultat som ble resultatet. De maset ikke lenger på de arbeidende grupper, de nøyde seg fra nu av med å gi direktiver til våre utvalgte ledere, som for det meste bestod av ingeniører og teknikere og av slike som kunne snakke litt tysk. Selv holde de seg på avstand, idet de fulgte arbeidets gang, mens våre ledere gav tyskernes oppgaver videre til oss, deres kamrater, slik at hver av folkegruppene gjennomførte sin spesielle del av arbeidet fredelig og uten ugreie. Det bidro til at det ble skapt harmoni og forståelse mellom krigsfangene og de stedlige autoriteter innen den tyske Wehrmacht.

norske regjering kunne nok dra i eksil, men hadde ingen faktisk eksekutivmyndighet i sitt eget territorium.»

*) Generaloberst v. Falkenhorst har i det her nevnte brev anført: «Den norske kapitulasjon den 10. juni 1940 ble ikke avsluttet av 6. divisjon, men av den øverste ledelse for den norske forsvarsmakt, general Ruge. Dermed gjaldt den avslutningen av kampen på norsk territorium...»

At det gjaldt en samlet kapitulasjon fremgår allerede derav, at avtalen ble avsluttet med høyeste militære hold. Hvis det hadde vært spørsmål om en delkapitulasjon, ville forhandlingene ha vært ført med sjefen for den norske 6. divisjon.

Med avslutningen av kapitulasjonen var den militære kamp i Norge endt.»

«I bedømmelsen av den folkerettslige situasjon vet jeg meg i overensstemmelse med folkerettseksperten ved Göttingen universitet, prof. dr. Erler.» ...

«Det vil altså komme an på, om strafferettslig forfølgning etter norsk rettspleie er mulig for handlinger som ikke var underlagt strafferettslig forfølgning på den tid, da de ble begått. Den angelsaksiske oppfatning — som kom særlig tydelig frem i Nürnberger retspraksis under krigsforbryterprosessene — tenderer dithen. Den tyske rettsoppfatning har her et annet grunnsyn.»

FOKORTELSER

«Justus Lex»: «Var Norge faktisk og rettslig i krig etter 10. juni 1940?» — J.L.

Undersøkelseskommissjonens innstilling, bind 2 — U.K. II.

Undersøkelseskommissjonens innstilling, bilag 2 — U.K. 2.

Stortingstidende — S.T.

Amerikanske ledere - -

(Forts. fra side 2)

soldatene og offiserene fra USA i en rettslig stilling som det ikke gis noen beskyttelse for etter Genferkonvensjonen engang. De kjemper ikke i en pågående krig mellom USA og Vietnam. Til denne dag foreligger det ingen amerikansk krigserklæring. Skjønt den amerikanske hær snart vil ha over 600 000 mann stående i Sør-Vietnam, er de juridisk sett ikke i krigsinnsats. De kjemper på et fremmed statsområde og for så vidt som de forsvare seg mot den røde partisaner, så vil man bare kunne innrømme dem samme urettsstatus som denne.

På amerikansk side kan bare av forfatningsmessige grunner ingen krigstilstand råde, fordi den amerikanske president ikke ville ha rett til å erklære Sør-Vietnam krig. Bare Kongressen er berettiget til å avgi en amerikansk krigserklæring.

Dog også etter en legal krigserklæring vil man, hvis man overhodet tillegger Genferkonvensjonen noen betydning fremdeles, måtte betrakte tilintetgjørelsen av grøden, drap av sivilbefolkning, bombeterrorer mot kvinner og barn som krigsforbrytelser. De nedskutte amerikanske terrorbombeflyvere er riktignok ikke krigere fordi det ikke ble erklært noen legal krig, men likevel krigsforbrytere.

Galger for USA-offiserene?

Herunder dukker også for amerikanerne den ordrenødsstilstand som man i Nürnberg og Tokio og i andre krigsforbryterprosesser helt opp til den siste tid har nektet tyske og japanske soldater og offiserer. Også her slår Nürnbergretten tilbake på dens opphavsmenn. Nürnbergdommerne erklærte uttrykkelig at hvis man ikke kunne anvende de av dem konstruerte lover også på alle kommende tilfelle av fredsbrudd og

krigsforbrytelser så ville også Nürnbergjustisen være urettmessig. Siden 1945 finnes det ikke ett eneste tilfelle av anvendelse av Nürnberglovene for de i mellomtiden begåtte forbrytelser av ikke-tyskere. Dermed har Nürnberger pseudo-justisen dømt seg selv, dens dommer var justisforbrytelser, deres henrettelser justismord. (Sammenlign boken «Freispruch für Deutschland» av forfatteren, side 44—88).

De bolsjevikiske stater kan påberope seg denne urettsjustis hvis grunnlag var den bolsjevikiske rettspraksis. Moskvaskueprosessene var forbildet for Nürnberg-skueprosessene. Nu planlegger det kommunistiske regime i Hanoi den samme fremgangsmåte, denne gang mot amerikanerne.

Den amerikanske presse og USA-senatorer hevder nu at anvendelse av de gjennom amerikanske anklagere og bødler fullbyrdede «Nürnberglover» like overfor amerikanerne i Vietnam ville føre til den forferdeligste gjengjeldelse. Og man truer åpent med at man uten hensyn vil føre krigen inn i Nord-Vietnam. Ja, at man vil forandre dette land til en «ørken».

Clark mot Jackson.

Da Nürnberg Shylock-justisen på denne måte slår tilbake mot dens opphavsmenn, har en av de ledende amerikanske jurister med all tydelighet fordømt Nürnberger urettsprosessene. Den amerikanske generalanklager Tom Clark, høyesterettsdommer i USA, har i et intervju med Journal Union i San Diego (Kalifornia) erklært:

«Jeg har i mitt liv begått mange feil, men av dem er det bare to som jeg vil bekjenne offentlig. Den første er min medvirkning til hine forholdsregler mot japanerne i Kalifornia ved begynnelsen av annen verdenskrig. Den annen er min deltagelse i Nürn-

bergprosessen. Hva denne prosessen angår, så har den ikke gjort noen nytte. Jeg antar at alt den oppnådde var dette at den har gitt andre lands makt-havere, for eksempel Fidel Castro, en unnskyldning for å legalisere en prosess for å myrde sine politiske fiender.»

«Og nu til interneringen av japanerne i begynnelsen av annen verdenskrig. Det dreiet seg degang viselig om personer av utenlandsk avstamning, men de var borgere av vårt land, de var våre medborgere. Vi drev dem sammen for å kaste dem i konsentrasjonsleir. Det er den absolutte sannhet!»

Clark var i 1941 høyere embetsmann i det amerikanske justisministerium. I denne egenskap medvirket han under Nürnbergprosessen, som for såvidt amerikanerne angikk var underlagt hans ministerium. I 1949 ble han høyesterettsdommer og er det fremdeles.

Anklagede Johnson — —!

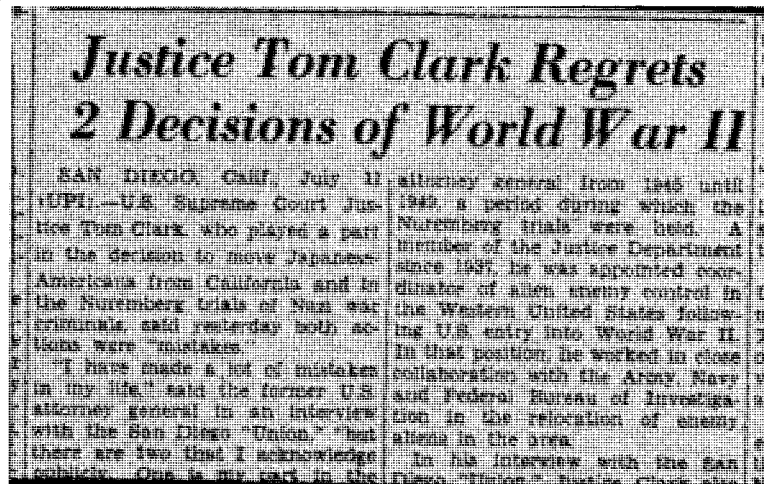
Det er ubestridelig av avgjørende betydning at en av de høyeste og mest innflytelsesrike dommere og jurister i den vestlige verden idag bekjenner sine feiltagelser dengang og dermed også fordømmer de krigsforbryterprosesser som har fulgt etter Nürnberg.

Dessverre kommer Clark til denne fordømmelse først nå da den allierte Shylock-justis retter seg mot amerikanerne. Som det allerede har vært meddelt i pressen vil «den internasjonale militærrett nu bli flyttet fra Nürnberg til Paris. Etter forslag av Sir Bertrand Russel vil det der i november bli ført offentlig prosess mot president Johnson, utenriksminister Rusk og forsvarsminister McNamara. De skal anklages og dømmes for krigsforbrytelser. Anklagere eller belastningsvitner er bl. a. Jean Paul Sartre, den emigrerte scenekommunist Peter Weiss og den i England bosatte publisist Isaak Deutscher.

Vil amerikanerne nu svare med en skueprosess mot de kommunistiske krigsforbrytere? Kanskje i Nürnberg eller Tokio?

Bonn vil ikke i noe tilfelle mane seg opp til å begynne en revisjonsprosess mot de amerikanske og sovjetiske krigsforbrytere som i Nürnberg fremdeles i fellesskap dømte og henrettet tyskere.

Vi burde ha forberedt anklagematerialet!

Amerikanske aviser brakte melding om Clarks omvendelse fra Nürnberg.

